

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Hejdy a soudkyně JUDr. Kateřiny Holešovské a Mgr. Diany Vebrové ve věci

žalobkyně: **AGRO KUSKY s.r.o.**, IČO 04981103
sídlem Příkop 843/4, Zábřovice, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Vojtěchem Hamanem
sídlem Masarykovo náměstí 110/64, 586 01 Jihlava

proti

žalovanému: **Mgr. Václav Rožec**
sídlem Koblížná 47/19, 602 00 Brno
správce konkursní podstaty úpadce Stanislava Kamana
nar. 18. 1. 1949, IČO 42320968
bytem Lhotky 25, 594 01 Velké Meziříčí
zastoupený advokátem JUDr. Ludvíkem Ševčíkem ml.
sídlem Koblížná 47/19, 602 00 Brno,

o vyloučení věcí z konkursní podstaty úpadce

vedené jako incidenční spor v konkursní věci úpadce Stanislava Kamana, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 126 K 66/97

o odvolání žalobkyně a o odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. září 2025, č. j. 4 Cm 1/2021-239

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Zapletalová.

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. září 2025, č. j. 4 Cm 1/2021-239, se ve výroku I. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. září 2025, č. j. 4 Cm 1/2021-239, se ve výroku III. **mění** tak, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 39 214,90 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalovaného.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 14 595 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“ nebo „soud“) rozhodl, že z konkursní podstaty úpadce se vylučuje stavba – budova pro chov dobytka (stáje pro prasata), která leží na pozemku parc. č. 268/15 a pozemku parc. č. 268/16 v k. ú. Kúsky (výrok I.), zamítl návrh na vyloučení majetku z konkursní podstaty úpadce, a to stavby – budovy pro chov dobytka (stáje pro skot), která leží na pozemku parc. č. 268/15 v k. ú. Kúsky, stavby – silážních žlabů, které leží na pozemku parc. č. 268/15 v k. ú. Kúsky, stavby – nádvoří a zpevněné manipulační plochy, které leží na pozemku parc. č. 268/15 v k. ú. Kúsky, stavby – nádvoří a zpevněné manipulační plochy, které leží na pozemku parc. č. 268/33 v k. ú. Kúsky, stavby – nádvoří a zpevněné manipulační plochy, které leží na pozemku parc. č. 293/14 v k. ú. Kúsky a stavby – nádvoří a zpevněné manipulační plochy, které leží na pozemku parc. č. 293/15 v k. ú. Kúsky (výrok II.) a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 49 169,30 Kč (výrok III.).
2. V odůvodnění rozhodnutí krajský soud uvedl, že žalobkyně se žalobou ze dne 10. 1. 2021 domáhala vyloučení výše uvedených položek z konkursní podstaty úpadce s tím, že je vlastníci těchto nemovitých věcí. K podání žaloby byla vyzvána usnesením krajského soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 126 K 66/97-1615. Nemovitosti byly postaveny za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, podle jehož § 120 nebyla stavba součástí pozemku. Předmětné stavby se nestaly součástí pozemků ani za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neboť byly vlastnictvím jiného vlastníka než vlastníka pozemků. Stavby nabyly do vlastnictví jejich zhotovitel Jiří Kaman, neboť je vytvořil na objednávku úpadce a jeho manželky Hany Kamanové. Podle smlouvy o dílo č. 5/92 ze dne 30. 4. 1992 byla zhotovitelem staveb společnost KAMAN spol. s r.o., jejímž ředitelem a většinovým společníkem byl právě Jiří Kaman. Smlouva byla doplněna dodatkem ze dne 4. 6. 1993, na jehož základě se zhotovitelem kromě KAMAN spol. s r.o. stala i firma Jiří Kaman. Podle následně uzavřené smlouvy o dílo č. 1/1/94 ze dne 5. 1. 1994, která nahradila původní smlouvu o dílo včetně jejího dodatku, byl zhotovitelem veškerých stavebních prací Jiří Kaman jako podnikající fyzická osoba. V článku V. odst. 2 této smlouvy bylo dohodnuto, že realizované dílo je ve vlastnictví zhotovitele a přechází do vlastnictví objednatele teprve okamžikem úplného zaplacení ceny díla. Dílo nebylo úpadcem zaplacené, vlastnické právo ke stavbám na úpadce nepřeslo a úpadce nikdy jako jejich vlastník ani nevystupoval. Jako vlastník staveb vždy jednal Jiří Kaman. Stavby, které jsou v relativně dobrém stavu, přičemž naprostá většina staveb se nachází na pozemcích Hany Kamanové a na pozemcích úpadce je jen jejich nepatrná část. Jiří Kaman kupní smlouvou ze dne 9. 2. 2002 prodal předmětné stavby Stanislavu Kamanovi ml., Stanislav Kaman ml. je následně kupní smlouvou ze dne 10. 1. 2007 prodal Danielu Pechovi a Daniel Pech je kupní smlouvou ze dne 4. 3. 2019 převedl na žalobkyni, která je jejich vlastníci.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Zapletalová.

Ke stavbě – stájím pro prasata žalobkyně uvedla, že s výstavbou této budovy začal Jiří Kaman na základě smlouvy o dílo již v letech 1992 – 1993, smlouvou o dílo ze dne 5. 1. 1994 bylo mimo jiné dohodnuto dokončení této rozestavěné stavby. Stavba byla koncem roku 1994 téměř dokončena, měla všechny obvodové zdi, byla zastřešena a zhotoveno bylo i vnitřní vybavení. Zcela dokončena nebyla nikdy.

Žalobkyně dále uvedla, že o soupisu předmětných staveb do konkursní podstaty úpadce se poprvé dozvěděla až ze soupisu konkursní podstaty ze dne 7. 12. 2020, když byla usnesením krajského soudu ze dne 10. 12. 2020 vyzvána k podání vylučovací žaloby. S žalovaným komunikovala o stavbách již 26. 7. 2020 a sdělila mu, že jako vlastnice těchto staveb hodlá uplatnit předkupní právo k pozemkům, na nichž se stavby nacházejí. Žalovaný se o stavby začal zajímat až v návaznosti na tuto žádost a zpochybnil vlastnické právo žalobkyně.

3. Žalovaný uvedl, že žalobkyně své vlastnické právo ke stavbám poprvé uplatnila dne 26. 7. 2020. Namítl, že předložené kupní smlouvy neprokazují nepřetržitou řadu převodů vlastnického práva ke stavbám na žalobkyni. Poukázal na vady předložených kupních smluv a vady smluv o dílo. Namítl, že jakkoliv vydržet (rádně i mimořádně) lze toliko samostatnou věc, nikoliv součást věci a stavby jsou součástmi pozemků. Dobrou víru žalobkyně zpochybnil tvrzením, že není pravdou, že úpadce nikdy jako vlastník staveb nevystupoval, neboť z nájemní smlouvy ze dne 21. 8. 2003, která měla být uzavřena s Helenou Tvarůžkovou, vyplývá, že v podstatě celý areál vymezený parcelními čísly pozemků údajně přenechal do užívání své snáše. S ohledem na existenci této smlouvy lze důvodně předpokládat, že smlouva o pronájmu stáje pro prasata ze dne 10. 1. 1997 uzavřená mezi Jiřím Kamanem a Hanou Kamanovou je účelově vytvořenou listinou.
4. Krajský soud po provedeném dokazování dospěl k těmto skutkovým zjištěním:
 - krajský soud usnesením ze dne 24. 3. 1998 č. j. 26 K 66/97-83 prohlásil na majetek úpadce konkurs. Žalovaný byl ustanoven do funkce správce konkursní podstaty usnesením ze dne 27. 9. 2017, č. j. 126 K 66/97-1329;
 - krajský soud usnesením ze dne 10. 12. 2020 č. j. 126 K 66/97-1615 žalobkyni uložil, aby ve lhůtě 30 dnů podala proti správci konkursní podstaty žalobu na vyloučení předmětných staveb z konkursní podstaty úpadce. Usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 11. 12. 2020;
 - ze soupisu konkursní podstaty ze dne 15. 9. 2024 vyplývá, že správce konkursní podstaty sepsal předmětné stavby do konkursní podstaty úpadce. Zpevněné plochy sepsal jako součásti pozemků;
 - Městský úřad ve Velkém Meziříčí vydal dne 9. 12. 1991 stavební povolení na zemědělskou účelovou stavbu na pozemku parc. č. 268/1, díl 2, v k. ú. Kúsky, a to pro Hanu Kamanovou. Dne 12. 11. 1992 vydal stavební povolení na rodinnou farmu pro chov dobytka, která měla být postavena na pozemku parc. č. 288 v k. ú. Kúsky pro Hanu a Stanislava Kamanovy;
 - Hana a Stanislav Kamanovi se jako objednatelé smlouvou o dílo č. 5/92 ze dne 30. 4. 1992 dohodli se se společností KAMAN spol. s r.o. jako zhotovitelem na výstavbě staveb označených jako rodinná farma v k. ú. Kúsky. Součástí díla měly být mimo jiné stáj pro skot, stáj pro prasata a sklad siláže. Dodatkem ke smlouvě ze dne 4. 6. 1993 bylo ujednáno, že kromě KAMAN spol. s r.o. bude dodavatelem i firma Jiří Kaman;
 - smlouvou o dílo ze dne 5. 1. 1994 se Stanislav Kaman jako objednatel dohodl se zhotovitelem Jiřím Kamanem na realizaci stavebních prací na farmě v Kúskách. Předmětem prací byly silážní žlab, dokončení stáje pro skot a dokončení stáje pro prasata. V bodě V. odstavec 2 smlouvy bylo ujednáno, že dílo realizované na základě této smlouvy je ve vlastnictví zhotovitele a přechází do vlastnictví objednatele až okamžikem úplného zaplacení dohodnuté ceny díla;

- smlouvou o pronájmu stáje pro skot a stáje pro prasata ze dne 16. 2. 2021 (správné datum je 16. 2. 2001) Jiří Kaman jako pronajímatel přenechal Stanislavu Kamanovi ml. jako nájemci tyto věci včetně příslušenství na dobu neurčitou;
- kupní smlouvou ze dne 9. 2. 2002 Jiří Kaman jako prodávající prodal Stanislavu Kamanovi ml. jako kupujícímu rozestavěné zemědělské stavby nacházející se v k. ú. Kúsky, a to stáj pro skot, stáj pro prasata a silážní žlaby včetně příslušenství. Proávající prohlásil, že je výlučným vlastníkem těchto staveb;
- kupní smlouvou ze dne 10. 1. 2007 Stanislav Kaman ml. jako prodávající převedl na Daniela Pecha jako kupujícího své vlastnické právo k rozestavěným zemědělským stavbám včetně příslušenství, a to ke stáji pro prasata včetně nádvoří a příslušených manipulačních ploch, stáji pro skot včetně nádvoří a příslušených manipulačních ploch a silážnímu žlabu včetně nádvoří a příslušených manipulačních ploch s tím, že je vlastníkem těchto staveb na základě kupní smlouvy ze dne 9. 2. 2002;
- kupní smlouvou ze dne 4. 3. 2019 Daniel Pech jako prodávající a výlučný vlastník nedostavěné a nezkolaudované stavby, a to stáje pro prasata, nádvoří a příslušné zpevněné manipulační plochy, stáje pro skot, nádvoří a příslušné zpevněné manipulační plochy, silážní žlab, nacházející se na parcelách č. 268/8, 268/9, 268/10, 268/11, 268/12, 268/13, 268/14, 268/26, 268/27, 268/36 a 288, zapsaných na LV č. 179, k. ú. Kúsky, obec Velké Meziříčí a na parcelách č. 268/15, 268/16, 268/33, 293/14 a 293/15, zapsaných na LV č. 85, k. ú. Kúsky, obec Velké Meziříčí, převedl vlastnické právo k těmto věcem na žalobkyni jako kupující. Uvedl, že je jejich vlastníkem na základě kupní smlouvy ze dne 10. 1. 2007;
- žalobkyně dne 26. 7. 2020 uplatnila jako majitelka předmětných staveb u žalovaného předkupní právo na pozemky parc. č. 268/15, 268/16, 37, 268/33, 293/15 a 293/14 na LV č. 85 v k. ú. Kúsky;
- z geometrického plánu č. 111-317/2020 vyhotoveného společností GEO VM, s.r.o. dne 12. 10. 2020 a kopie katastrální mapy vyplývá, že dvě zemědělské stavby bez č.p./č.e. byly zakresleny na pozemcích parc. č. 288, parc. č. 268/13, parc. č. 268/14 a parc. č. 268/15 (1. budova) a na pozemcích parc. č. 268/15 a parc. č. 268/16 (2. budova);
- z výpisu z katastru nemovitostí vedeného Katastrálním úřadem pro Vysočinu, Katastrálním pracovištěm Velké Meziříčí, LV č. 85, vyplývá, že pozemky parc. č. 268/15, 268/16, 268/33, 293/14 a 293/15 v k. ú. Kúsky k 1. 1. 2014, k 7. 12. 2020 a k 16. 4. 2024 vlastnili úpadce (5/8 podíl) a Martin Kaman (3/8 podíl). Pozemek parc. č. 268/14 v k. ú. Kúsky, LV č. 195 a LV č. 179, vlastnila k 1. 1. 2014 Helena Kamanová, k 7. 12. 2020 Hana Kamanová a k 16. 4. 2024 Petr Košťál;
- úpadce jako účastník řízení vypověděl, že na pozemcích začal hospodařit v roce 1989 nebo 1990. Se stavbou stáji pro skot a pro prasata se začalo v roce 1992 nebo 1993, podepsaly se smlouvy, stavbu započal Jiří Kaman nebo KAMAN spol. s r.o., která patřila Jiřímu Kamanovi. V roce 1995 plus minus 2 roky byla stáj dokončena a od té doby je ve stejném stavu. Uvedl, že se na pozemcích nachází jeden žlab a popsal jeho výstavbu. Popsal výstavbu cest a manipulačních ploch. Uvedl, že ve smlouvě o výstavbě byla sjednána výhrada vlastnictví do úplného zaplacení, neboť na stavby se bral úvěr, který Jiří Kaman zajistil svým domem. Po úpadci na pozemcích hospodařila jeho manželka (Hana Kamanová), která si vše pronajala od Jiřího Kamana. Nyní na nich již více než 10 let hospodaří žalobkyně, na pozemcích chová krávy, ve vepřině má složené krmivo a slámu;
- Jiří Kaman jako svědek vypověděl, že je bratrem úpadce, který si pronajal 120 ha půdy pro hospodaření. Vytvořili projekt kravína, vepřína a skladového hospodářství. Stavby stavěla jeho společnost, která také dělala projekt. Začalo se v roce 1992, v roce 1994-1995 byl hotový

vepřín, v roce 1997 se dodělal ještě kus střechy. Projekt a přípravné práce dělala KAMAN spol. s r.o., samotnou stavbu pak prováděl jako podnikající fyzická osoba. Ve druhé smlouvě byla sjednána výhrada vlastnického práva do úplného zaplacení ceny díla. Stavby pronajal nejprve úpadcově ženě a kolem roku 2000 je prodal svému synovci, Stanislavu Kamanovi ml. Popsal výstavbu žlabu a manipulačních ploch;

- jednatel žalobkyně Stanislav Kaman ml. jako účastník řízení vypověděl, že je synem úpadce a na farmě býval jako dítě. Farmu stavěl jeho otec se strýcem v letech 1992-1994. V roce 2001, kdy si hospodářství pronajal, byl vepřín téměř dokončen, chyběly svody a část fasády, ale budova byla funkční. Před ním tam 6 nebo 7 let hospodařila Helena Kamanová. V roce 2006 nebo 2007 stavby prodal Jiřímu Pechovi a od roku 2016 zde hospodaří žalobkyně. Popsal žlab a manipulační plochy.
- 5. Krajský soud uzavřel, že žaloba byla podána včas, neboť výzva k podání vylučovací žaloby byla žalobkyni doručena dne 11. 12. 2020, žaloba byla soudu doručena dne 10. 1. 2021, tedy ve lhůtě 30 dnů.
- 6. Pokud jde o stavbu – budovu pro chov dobytka (stáje pro prasata), která leží na pozemku parc. č. 268/15 a 268/16, dospěl k těmto závěrům: stavba vznikla nejpozději v roce 1994 nejméně ve stavu, kdy bylo jednoznačně a nezaměnitelným způsobem patrné alespoň dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Stavbu postavila na základě smlouvy o dílo č. 5/92 ze dne 30. 4. 1992 společnost KAMAN spol. s r.o. V této smlouvě nebyla sjednána výhrada vlastnického práva zhotovitele. Zhotovením stavby společností KAMAN spol. s r.o. se stavba stala nejpozději v roce 1994 samostatnou věcí ve vlastnictví úpadce a jeho manželky. Na základě kupní smlouvy ze dne 9. 2. 2002 se oprávněným držitelem stavby stal Stanislav Kaman ml. a kupní smlouvu ze dne 10. 1. 2007 stavbu nabyl Daniel Pech, který byl v dobré víře, že Stanislav Kaman ml. je jejím oprávněným držitelem. Daniel Pech se tudíž také stal oprávněným držitelem stavby, a to až do 9. 2. 2012, kdy se po uplynutí 10leté vydržecí doby stal jejím vlastníkem. Kupní smlouvou ze dne 4. 3. 2019 Daniel Pech převedl své vlastnické právo ke stavbě na žalobkyni.
- 7. Krajský soud uzavřel, že předpoklady pro vyloučení tohoto majetku z konkursní podstaty úpadce byly splněny. Stavba je zapsaná v soupisu konkursní podstaty, žalobkyně je osobou odlišnou od úpadce, žalovaným je správce konkursní podstaty a žalobkyně je vlastníkem stavby. Žalobě proto vyhověl a stavbu stáje pro prasata vyloučil z konkursní podstaty úpadce.
- 8. Ohledně stavby – budovy pro chov dobytka (stáje pro skot), která stojí na pozemku parc. č. 268/15, krajský soud uzavřel, že tato stavba není zapsána v soupisu konkursní podstaty. Na uvedeném pozemku není v konkursní podstatě kromě části stáje pro prasata zapsána žádná stavba. Ke stejnému závěru dospěl i pokud jde o silážní žlab, který posoudil jako samostatnou stavbu dokončenou v letech 1996 – 1997. Pokud jde o nádvoří a zpevněné manipulační plochy, uzavřel, že tyto nejsou samostatnými věcmi, ale součástmi jednotlivých pozemků, neboť není možné určit hranici, kde končí pozemek a začíná stavba, v podstatě se jedná jen o ztuhlé vrstvy materiálu, které nejsou nijak odděleny od podloží. Nejedná se o věci, které by byly způsobilé zápisu do konkursní podstaty. Žalobu proto v této části zamítl.
- 9. O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř., tzn. podle poměru úspěchu a neúspěchu ve věci, který posoudil podle počtu položek, jejichž vyloučení se žalobkyně domáhala. Žalovanému, který byl úspěšný v 7/8 žalovaného nároku, přiznal 75 % vynaložených nákladů řízení ve výši 49 169,30 Kč.
- 10. Žalovaný napadl výrok I. a výrok III. rozsudku odvoláním, ve kterém namítl, že krajský soud neúplně zjistil skutkový stav věci, dospěl k nesprávným skutkovým závěrům a věc nesprávně právně posoudil. Nesouhlasil se závěrem soudu, který bez dalšího uvěřil výpovědím osob, které byly slyšeny jako účastníci řízení či jako svědci. Tyto výpovědi nemohou být považovány za věrohodné, neboť se jedná se o rodinné příslušníky – Stanislav Kaman je úpadcem, Jiří Kaman

je jeho bratrem a Stanislav Kaman ml. je synem úpadce. Stanislav Kaman ml. je navíc jednatelem žalobkyně. Personálně propojená žalobkyně usiluje o zachování majetku úpadce „v rukách rodiny“ a výpovědi těchto osob jsou účelové. Dále namítá, že strany byly dne 2. 3. 2023 poučeny o koncentraci řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř., která zrušením rozsudku krajského soudu odvolacím soudem nezanikla. Důvodem zrušení rozsudku byla nedostatečná identifikace věcí, které jsou předmětem žaloby. Krajský soud se proto v dalším řízení nemohl zabývat dodatečným tvrzením žalobkyně o možnosti vydržení a provádět důkazy k prokázání tohoto tvrzení. Vydržet (řádne i mimořádně) navíc lze pouze samostatnou věc, nikoliv součást věci. Věci ve vlastnictví úpadce se však k 1. 1. 2014 staly součástmi věci (pozemků). Závěr, že stavba – stáje pro prasata byla již od roku 1994 dostavěna alespoň ve stavu, aby mohla být považována za samostatnou věc, vyplývá pouze z tvrzení žalobkyně, respektive jejího statutárního orgánu. Dobrá víra Daniela Pecha i všech jeho údajných právních předchůdců byla zpochybněna žalovaným předloženou nájemní smlouvou ze dne 21. 8. 2003, kterou úpadce pronajal nemovitě věci Heleně Tvarůžkové (dnes Kamanové), jedinému společníkovi žalobkyně a manželce Stanislava Kamana ml. V řízení předloženou smlouvou ze dne 10. 1. 1997 měl pronajímatel Jiří Kaman pronajmout nemovitost Haně Kamanové na dobu neurčitou. Má za to, že se jedná o účelově vytvořené dokumenty. K nedostatku dobré víry právních předchůdců žalobkyně dále uvedl, že výstavba předmětných staveb byla financována z dotace poskytnuté Ministerstvem financí a nemovitosti musely zůstat ve vlastnictví úpadce. Otázka vlastnického práva ke stavbě a pohledávky Jiřího Kamana vůči úpadci ze smluv o dílo byly projednávány ve sporu vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 42 Cm 7/99 a je proto prakticky vyloučeno, aby Jiří Kaman byl v dobré víře ohledně svého vlastnického práva k této stavbě. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek krajského soudu v napadených výrocích I. a III. zrušil, případně žalobu v celém rozsahu zamítl.

11. Žalobkyně podala odvolání proti výroku III. rozsudku. Namítla, že postup krajského soudu, který poměr úspěchu a neúspěchu ve věci posoudil podle počtu položek, jejichž vyloučení z konkursní podstaty úpadce se žalobkyně domáhala, není správný. Žalobkyně v řízení uspěla, pokud jde o nejhodnotnější položku (stáje pro prasata), a neuspěla ve vztahu k obdobně hodnotné položce (stáje pro skot) a k položkám s nesrovnatelně nižší hodnotou (silážní žlab a zpevněné plochy). Z hlediska hodnoty jednotlivých nemovitých věcí tak poměr úspěchu a neúspěchu rozhodně není 1:7. Krajský soud měl také zohlednit důvody, pro které nebyla žalobkyně v řízení úspěšná. Důvodem zamítnutí žaloby, pokud jde o stáje pro skot a silážní žlab, byla skutečnost, že tyto se již v soupisu konkursní podstaty ke dni vydání rozhodnutí nenacházely. Původně však do soupisu konkursní podstaty pojaty byly a žalobkyně žalobu koncipovala v souladu s výzvou konkursního soudu. O nákladech řízení by proto mělo být podle § 142 odst. 2 o. s. ř. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek krajského soudu ve výroku III. změnil tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
12. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalovaného uvedla, že rozsudek krajského soudu považuje v odvoláním napadeném rozsahu za věcně správný. K námitce koncentrace řízení uvedla, že výsledky svědků navrhla již před vydáním prvního rozsudku ve věci a totéž platí o žalobních tvrzeních. Vydržení vlastnického práva je navíc otázkou právního hodnocení a námitka vydržení může být vznesena i v odvolacím řízení. Zdůraznila, že žalovaný v průběhu celého řízení netvrdil žádné skutkové okolnosti, které by měly být v rozporu se skutkovými tvrzeními žalobkyně, nýbrž pouze zpochybňoval její tvrzení. K věrohodnosti svědků uvedla, že samotný příbuzenský vztah nezakládá nevěrohodnost svědka ani účastníka řízení. Jejich výpovědi navíc nebyly jedinými důkazy, ale zapadly do řetězce listinných důkazů. Nedůvodná je i námitka, že nelze vydržet součást věci, a že se stavba měla stát součástí pozemku, na němž stojí. Došlo-li k vydržení vlastnického práva ke stavbě již k 9. 2. 2012, nemohla se tato následně stát součástí pozemku, neboť byla ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku. Důkazy, které žalovaný předložil k odvolání, nejsou v odvolacím řízení přípustné. Rozsudek je navíc založen na dobré víře

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Zapletalová.

Stanislava Kamana ml., nikoliv úpadce a Jiřího Kamana. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek krajského soudu v odvoláním napadeném výroku I. jako věcně správný potvrdil.

13. Žalovaný se k odvolání žalobkyně nevyjádřil.
14. Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, (dále jen „I. Z.“), byl s účinností od 1. 1. 2008 zrušen zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, (§ 433 bod 1 a § 434). Podle § 432 odst. 1 I. Z. se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použití dosavadní právní předpisy, tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání ve znění účinném do 31. 12. 2007 i občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2007 (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2010 sen. zn. 29 Cdo 3375/2010, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 41/ 2011).
15. Odvolací soud po zjištění, že odvolání byla podána včas a osobami oprávněnými a že odvolání žalovaného obsahuje způsobilé odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. c), e), a g) o. s. ř., přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v napadeném rozsahu (výroky I. a III.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 5 a odst. 6 o. s. ř.), a po projednání věci dospěl k následujícím závěrům.
16. Skutková zjištění krajského soudu obsažená v odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje odvolací soud za správná, proto na ně pro stručnost odkazuje.
17. Odvolací soud při jednání zopakoval a doplnil dokazování, přičemž dospěl k těmto závěrům:
 - z originálu smlouvy o pronájmu stáje pro prasata ze dne 10. 1. 1997 zjistil, že Jiří Kaman jako pronajímatel přenechal k užívání Haně Kamanové jako nájemci stáj pro prasata v k. ú. Kúsky včetně příslušenství, a to na dobu neurčitou. Nájemce se zavázal k placení daně z nemovitostí. Bylo dohodnuto, že výše nájemného je symbolicky stanovena ve výši 1 Kč ročně po dobu 5 let, po této lhůtě bude nájemné stanoveno dohodou;
 - z kopie nájemní smlouvy ze dne 21. 8. 2023 bylo zjištěno, že Stanislav Kaman (úpadce) jako pronajímatel přenechal Heleně Tvarůžkové jako nájemkyni k provozování hospodářské činnosti (chovu koní a hospodářských zvířat) svůj 1/2 podíl na nemovitostech zapsaných na LV č. 244 v k. ú. Lhoty u Velkého Meziříčí a své nemovitosti zapsané na LV č. 85 v k. ú. Kúsky. Jednalo se o pozemky. Nájemné bylo stanoveno dohodou ve výši 5 000 Kč ročně. Nájem byl sjednán na dobu určitou od 1. 9. 2003 do 1. 9. 2028.
18. Z dalších provedených důkazů, a to sdělení Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 20. 8. 1998 a protokolu o jednání Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2000 č. j. 42 Cm 7/99 odvolací soud neučinil žádná relevantní zjištění.
19. Podle § 18 odst. 2 věta první zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZKV“), soupis je listinou, která správce opravňuje ke zpeněžení sepsaného majetku.
20. Podle § 19 odst. 2 ZKV soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota je do soupisu pojata oprávněně.
21. Ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2002 sen. zn. 29 Odo 2086/2000, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 27/2003, vyplývá, že mezi předpoklady, za nichž může být vyhověno žalobě o vyloučení majetku z konkursní podstaty úpadce podle ustanovení § 19 odst. 2 ZKV patří, že:
 - 1) majetek byl správcem konkursní podstaty pojat do soupisu konkursní podstaty,
 - 2) vylučovací žaloba byla osobou odlišnou od dlužníka podána včas, tj. ve lhůtě podle ustanovení § 19 odst. 2 ZKV,

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Zapletalová.

- 3) žalovaným je správce konkursní podstaty,
4) v době, kdy soud rozhoduje o vyloučení majetku, trvají účinky konkursu a sporný majetek je stále sepsán v konkursní podstatě (nebyl v mezidobí ze soupisu vyloučen),
5) osoba, která se domáhá vyloučení majetku, prokázala nejen to, že tento majetek neměl (nebo ke dni rozhodnutí o žalobě již nemá) být do soupisu zařazen, nýbrž i to, že právo, které vylučovalo zařazení majetku do soupisu, svědčí jí.
22. Podle § 498 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), nemovité věci jsou pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li zákon, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá (odst. 1). Veškeré další věci, ať je jejich podstata hmotná nebo nehmotná, jsou movité (odst. 2).
23. Podle § 505 o. z., součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí.
24. Podle § 506 odst. 1 o. z., součástí pozemku je prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení (dále jen „stavba“) s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech.
25. Podle § 3055 odst. 2 o. z., stavba spojená se zemí pevným základem, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, a je ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nestává součástí pozemku a je nemovitou věcí. Totéž platí o stavbě, která je ve spoluvlastnictví, je-li některý ze spoluvlastníků i vlastníkem pozemku nebo jsou-li jen někteří spoluvlastníci stavby spoluvlastníky pozemku.
26. Podle judikatury Nejvyššího soudu stavbou v soukromoprávním smyslu se rozumí výsledek stavební činnosti, jak tuto činnost chápe stavební zákon, pokud je jejím výsledkem věc v právním slova smyslu, nikoliv součástí věci jiné (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2011 sen. zn. 22 Cdo 3087/2009). Nemovitou věcí jsou též stavby spojené se zemí pevných základem vzniklé do 31. 12. 2013, které se nestaly součástí pozemku. Není-li tomu tak, nejde o samostatnou věc Okamžikem vzniku stavby je u nadzemních staveb stav, kdy je již jednoznačně a nezaměnitelným způsobem patrné alespoň dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2001 sen. zn. 20 Cdo 931/99). Výše uvedené závěry platí i v poměrech upravených zákonem č. 89/2012 Sb.
27. Odvolací soud dospěl shodně s krajským soudem k závěru o včasnosti podané žaloby.
28. Odvolací soud přisvědčuje závěru krajského soudu, že budova stájí pro prasata byla již před rokem 1994 dokončena v rozsahu, kdy byl jednoznačně a nezaměnitelným způsobem patrné alespoň dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží a stala se samostatnou nemovitou věcí stojící na pozemcích parc. č. 268/15 a parc. č. 268/16 v k. ú. Kúsky. Budovu postavili KAMAN spol. s r.o. (která stavbu započala) a Jiří Kaman (který stavbu téměř dostavěl) na základě smluv o dílo z roku 1992 a 1994. Z obsahu smluv nevyplývá ujednání, že pozdější smlouva z roku 1994 nahradila smlouvu z roku 1992, ve znění jejího dodatku. Rozestavěnou stavbu stájí pro prasata tudíž nabyli na základě smlouvy o dílo z roku 1992 úpadce a jeho manželka Hana Kamanová, neboť byla zhotovena u úpadce jako objednatel a smlouva nestanovila něco jiného (viz § 542 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník), přičemž v ní nebyla sjednána výhrada vlastnického práva zhotovitele k dílu do doby úhrady ceny díla.
29. Budova stájí pro prasata jako samostatná nemovitá věc postavená za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, nebyla součástí pozemku (§ 120 odst. 2 tohoto zákona). Nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, (dále jen „o. z.“), tj. dnem 1. 1. 2014

nepřestala být samostatnou věcí a nestala se součástí pozemků (na nichž se nachází), neboť v den nabytí účinnosti tohoto zákona neměla vlastnické právo k této stavbě i k pozemkům táž osoba (§ 3054 tohoto zákona). Stáje pro prasata vlastnili úpadce a jeho manželka a pozemky parc. č. 268/15 a parc. č. 268/16 k tomuto datu měli v podílovém spoluvlastnictví úpadce a Martin Kaman.

30. Jiří Kaman stáje pro prasata (ani další stavby zhotovené na základě uvedených smluv o dílo) jako jejich zhotovitel do svého vlastnictví nenabyl, byť se na základě výhrady vlastnického práva upravené ve smlouvě o dílo z roku 1994 mylně domníval, že mu vlastnické právo k této stavbě svědčí a jako její vlastník se také choval. Proto ji smlouvou ze dne 10. 1. 1997 pronajal Haně Kamanové a smlouvou ze dne 16. 2. 2001 přenechal k užívání Stanislavu Kamanovi ml., kterému ji následně kupní smlouvou ze dne 9. 2. 2002 úplatně převedl s tím, že je jejím vlastníkem. Stanislav Kaman ml. pak stáje pro prasata užíval a posléze je kupní smlouvou ze dne 10. 1. 2007 převedl na Daniela Pecha, které je kupní smlouvou ze dne 4. 3. 2019 převedl na žalobkyni.
31. Z obsahu spisu vyplývá (ačkoliv krajský soud tato tvrzení v odůvodnění rozsudku neuvedl), že žalobkyně v průběhu řízení uvedla, že pokud nenabyla vlastnické právo ke stavbám na základě kupní smlouvy, svědčí jí vydržení s tím, že vydržecí doba začala běžet nejpozději od 10. 1. 1997. Žalovaný správce konkursní podstaty předmětné stavby sepsal do konkursní podstaty úpadce až v roce 2020 a do té doby vlastnictví žalobkyně ani předchozích vlastníků ke stavbám nikdo nezpochybňoval. Byli v dobré víře a vydržecí doba 20 let do doby zahrnutí staveb do soupisu konkursní podstaty úpadce uplynula.
32. Podle § 1089 o. z., drží-li poctivý držitel vlastnické právo po určenou dobu, vydrží je a nabude věc do vlastnictví (odst. 1). Nepoctivost předchůdce nebrání poctivému nástupci, aby počal vydržení dnem, kdy nabyl držby.
33. Podle § 1091 o. z. k vydržení vlastnického práva k nemovité věci je potřebná nepřetržitá držba trvající 10 let.
34. Podle § 1095 o. z., uplyne-li doba dvojnásobně dlouhá, než jaké by bylo jinak zapotřebí, vydrží držitel vlastnické právo, i když neprokáže právní důvod, na kterém se jeho držba zakládá. To neplatí, pokud se mu prokáže nepoctivý úmysl.
35. Podle § 3066 o. z. do doby stanovené v § 1095 se započte i doba, po kterou měl držitel, popřípadě jeho právní předchůdce, věc nepřetržitě v držbě přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; tato doba však neskončí dříve než uplynutím dvou let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jde-li o věc movitou, a pěti let, jde-li o věc nemovitou.
36. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3387/2021, který je veřejně dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz, vysvětlil, že podmínkou mimořádného vydržení není poctivá držba, ale nedostatek nepoctivého úmyslu držitele. Ten drží věc v přesvědčení, že jeho držba nepůsobí jinému újmu. Hodnocení poctivosti úmyslu držitele je vždy individuální. Držiteli, který se dovolává mimořádného vydržení, se započte vydržecí doba předchůdce, který věc držel „nikoliv v nepoctivém úmyslu“. Není třeba, aby byl předchůdce držitelem poctivým anebo oprávněným. Do doby stanovené v § 1095 obč. zák. se započte i doba, po kterou měl držitel, popřípadě jeho právní předchůdce, věc nepřetržitě v držbě přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; tato doba však neskončí dříve než uplynutím dvou let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jde-li o věc movitou, a pěti let, jde-li o věc nemovitou (§ 3066 obč. zák.).
37. V rozsudku ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 22 Cdo 1686/2021, Nejvyšší soud připomněl, že občanský zákoník se odchýlil od úpravy držby v o. z. o. též tím, že pro mimořádné vydržení implicitně zavedl nový druh držby, a to držby nikoliv v 'nepoctivém úmyslu' (§ 1095). Zatímco o. z. o. vyžadoval i pro mimořádné vydržení poctivou držbu, občanský zákoník ji nahradil „držbou

nikoliv v nepoctivém úmyslu“, přičemž důkaz nepoctivého úmyslu leží na protistraně držitele, který se mimořádného vydržení dovolává. Nepoctivým ve smyslu § 1095 o. z. je v zásadě (zpravidla) úmyslné jednání naplňující znaky nepravé držby, tedy pokud se držitel úmyslně "vetřel v držbu svémocně nebo že se v ni vloudil potajmu nebo lstí, anebo usiluje proměnit v trvalé právo to, co mu bylo povoleno jen výprosou" (§ 993 o. z.). Lze tedy uzavřít, že podmínkou mimořádného vydržení (§ 1095 o. z.) není poctivá držba (§ 992 odst. 1 o. z.), ale nedostatek nepoctivého úmyslu držitele; ten drží věc v přesvědčení, že jeho držba nepůsobí nikomu újmu. Důkazní břemeno ohledně nepoctivého úmyslu držitele tíží toho, kdo vydržení popírá. Kritéria uvedená v § 992 odst. 1 o. z., resp. dříve v § 130 odst. 1 obč. zák., se tu neuplatní. Hodnocení poctivosti úmyslu držitele je vždy individuální; žalující vlastník vyloučí mimořádné vydržení, pokud prokáže, že jednání držitele při nabytí a výkonu držby nebylo úmyslně poctivé (morální) v obecném smyslu.

38. V přezkoumávané věci bylo zjištěno, že Jiří Kaman vykonával držbu ke stájím pro prasata (s přesvědčením, že s ohledem na výhradu vlastnictví sjednanou ve smlouvě o dílo z roku 1994 je jejich vlastníkem) minimálně od roku 1997, kdy je smlouvou ze dne 10. 1. 1997 pronajal Haně Kamanové. Následně je v roce 2001 pronajal Stanislavu Kamanovi ml., jemuž je v roce 2002 prodal. Stanislav Kaman ml. tyto stáje užíval a v roce 2007 je prodal Danielu Pechovi, který je v roce 2019, kupní smlouvou ze dne 4. 3. 2019 prodal žalobkyni.
39. Podmínkou mimořádného vydržení není poctivá držba, nýbrž absence nepoctivého úmyslu držitele, a pro nabytí vlastnictví mimořádným vydržením není nutné, aby právní předchůdce byl držitelem poctivým nebo oprávněným. Z obsahu spisu se přitom nepodávají skutečnosti, které by byly způsobitelné vést k závěru, že se Jiří Kaman ujmul držby stájí pro prasata v nepoctivém úmyslu, přičemž tento není zřejmý ani v případě dalších držitelů, kterými byli Stanislav Kaman ml. a Daniel Pecha. Vydržecí doba 20 let tak začala plynout nejpozději dne 10. 1. 1997 a skončila dne 1. 1. 2019, tj. uplynutím 5 let ode dne účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
40. Z uvedeného vyplývá, že vlastnické právo k budově stájí pro prasata mimořádně vydržel již Daniel Pech, který je pak jako jejich vlastník dne 4. 3. 2019 úplatně převedl žalobkyni. Převáděná věc byla v kupní smlouvě řádně identifikována. Oprávněnost a poctivost držby Daniela Pecha ani jeho právních předchůdců až do roku 2020 nikdo nezpochyboval. Nepoctivý úmysl Daniela Pecha ani jeho právních předchůdců nebyl v řízení zjištěn a nebyl ani žalovaným tvrzen.
41. Odvolací soud uzavírá, že předpoklady, za nichž může být vyhověno žalobě o vyloučení majetku z konkursní podstaty úpadce podle § 19 odst. 2 ZKV byly v případě budovy – stájí pro prasata splněny. Tyto stáje byly správcem konkursní podstaty pojaty do soupisu konkursní podstaty, vylučovací žaloba byla žalobkyní jako osobou odlišnou od dlužníka podána včas, tj. ve lhůtě podle § 19 odst. 2 ZKV, žalovaným je správce konkursní podstaty, v době, kdy soud rozhoduje o vyloučení majetku, trvají účinky konkursu a sporný majetek je stále sepsán v konkursní podstatě (nebyl v mezidobí ze soupisu vyloučen) a osoba která se domáhá vyloučení majetku (žalobkyně), prokázala nejen to, že tento majetek neměl být do soupisu zařazen, nýbrž i to, že právo (vlastnické), které vylučovalo zařazení majetku do soupisu, svědčí jí.
42. Odvolací námitky žalovaného nejsou důvodné. Jde-li o koncentraci řízení podle § 118b o. s. ř., ve znění do 31. 12. 2007, ta v přezkoumávané věci nenastala, neboť účastníci nebyli v předvolání k prvnímu jednání o koncentraci řízení ve smyslu § 118b odst. 2 o. s. ř. řádně poučeni. Formulář předvolání k jednání, který krajský soud použil sice obsahoval poučení o koncentraci řízení podle § 118b o. s. ř., avšak v odlišném, pozdějším znění. Námitka nedostatku dobré víry žalobkyně a jejích předchůdců je s ohledem na závěr o mimořádném vydržení nedůvodná. Skutečnost, že vyslychané osoby jsou v příbuzenském vztahu, sama o sobě nevěrohodnost jejich tvrzení nezakládá. Navíc je zřejmé, že skutečnosti zjištěné z jejich výpovědí byly v souladu se skutečnostmi zjištěnými z listinných důkazů. Nájemní smlouvu ze dne 10. 1. 1997, která byla předložena v originále, odvolací soud neshledal jako účelově vytvořenou, neboť nájemní

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Zapletalová.

smlouvou ze dne 21. 8. 2003 úpadce pronajal Heleně Tvarůžkové (Kamanové) pouze své pozemky a své podíly na pozemcích (nikoliv stavby) a tato smlouva tudíž smlouvu ze dne 10. 1. 1997 nijak nezpochybňuje.

43. Vzhledem k výše uvedeným závěrům odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek ve výroku I. jako věcně správný potvrdil (výrok I.).
44. Pokud jde o náklady řízení, incidenční spor o vyloučení majetku z konkursní podstaty úpadce je ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a podle judikatury Nejvyššího soudu sporem o určení, zda tu je právní vztah nebo právo, u kterého se považuje za tarifní hodnotu do 31. 12. 2024 částka 35 000 Kč a od 1. 1. 2025 částka 65 000 Kč (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2016 sen. zn. 29 Cdo 1518/2016). Tomu odpovídá dle § 7 bodu 5 vyhlášky mimosmluvní odměna za 1 úkon právní služby ve výši 2 500 Kč (do 31. 12. 2024), resp. ve výši 3 700 Kč (od 1. 1. 2025).
45. Žalovanému vznikly v řízení před krajským soudem a v předchozím odvolacím řízení náklady tvořené odměnou za zastupování advokátem za 8 úkonů právní služby učiněných do 31. 12. 2024 (převzetí a příprava zastoupení, účast u jednání dne 20. 10. 2022 – 1/2 úkonu, neboť jednání nebylo zahájeno, účast u jednání dne 12. 1. 2023 – 1/2 úkonu, neboť jednání nebylo zahájeno, sepis vyjádření k žalobě ze dne 25. 1. 2023, účast u jednání dne 2. 3. 2023, účast u jednání dne 19. 10. 2023, vyjádření k odvolání ze dne 26. 2. 2024, účast u jednání odvolacího soudu dne 25. 3. 2024 a účast u jednání dne 9. 12. 2024) a za 5 úkonů právní služby učiněných po 1. 1. 2025 (sepis vyjádření ze dne 27. 2. 2025, účast u jednání dne 24. 3. 2025, účast u jednání dne 30. 4. 2025, sepis vyjádření ze dne 30. 6. 2025 a účast u jednání dne 3. 9. 2025), tj. za 6 úkonů právní služby á 2 500 Kč, 2 úkony právní služby á 1 250 Kč a 5 úkonů právní služby á 3 700 Kč, náhradou hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 4 vyhlášky za 8 úkonů učiněných do 31. 12. 2024 á 300 Kč a za 5 úkonů učiněných po 1. 1. 2025 á 450 Kč, což celkem činí částku 40 650 Kč. Žalovanému dále vznikl nárok na cestovné za cestu k jednání odvolacího soudu dne 23. 5. 2024 (cesta osobním vozem Mercedes-Benz A150, reg. zn. 2Z7 9590, Brno-Olomouc a zpět, tj. 158 km při průměrné spotřebě benzínu Natural 6,5 l, ceně benzínu 38,20 Kč za 1 litr a sazbě 5,60 Kč za 1 km podle vyhlášky č. 398/2023 Sb.), což činí částku 1 281 Kč. Po navýšení o 21% daň z přidané hodnoty činí náklady řízení žalovaného před krajským soudem celkem částku 50 736,50 Kč (41 931 Kč + 8 805,50 Kč DPH).
46. Krajský soud rozhodl o nákladech řízení podle § 142 odst. 2 o. s. ř., tj. podle částečného úspěchu ve věci. Poměr úspěchu a neúspěchu posoudil správně podle počtu položek, jejichž vyloučení se žalobkyně domáhala. Žalobkyně se domáhala vyloučení celkem 8 položek, úspěšná byla v 1/8 a neúspěšná byla v 7/8. Soud odečetl úspěch od neúspěchu a žalovanému přiznal 75 % vynaložených nákladů řízení. Výši mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby však žalovanému nesprávně přiznal ve výši 3 100 Kč (za úkony učiněné do 31. 12. 2024) a ve výši 5 620 Kč (za úkony učiněné po 1. 1. 2025). Odvolací soud proto rozsudek krajského soudu podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve výroku III. změnil, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho potvrzení podle § 219 o. s. ř. nebo jeho zrušení podle § 219a o. s. ř., tak, že žalované přiznal 75 % vynaložených nákladů řízení specifikovaných v bodě 45. tohoto odůvodnění, což činí částku 39 214,90 Kč (výrok II).
47. Odvolací námitky žalobkyně nejsou důvodné, neboť hodnota jednotlivých položek nebyla v přezkoumávané věci, tj. ve sporu o vyloučení majetku z konkursní podstaty úpadce rozhodná (z obsahu spisu ostatně ani nevyplývá). Na skutečnost, že některé ze sporných položek se v soupisu konkursní podstaty úpadce ke dni vydání rozhodnutí nenacházely, pak žalobkyně mohla a měla reagovat částečným zpětvzetím žaloby.

48. V odvolacím řízení byla plně úspěšná žalobkyně a odvolací soud jí proto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení, která je tvořena odměnou advokáta za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání ze dne 17. 6. 2026 a účast u jednání odvolacího soudu dne 24. 6. 2026) á 3 700 Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky v platném znění, náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky v platném znění á 450 Kč za tyto 2 úkony, náhradou za čas strávený cestou k jednání u odvolacího soudu za 8 půlhodin á 150 Kč podle § 14 odst. 3 vyhlášky v platném znění, tj. 1 200 Kč a cestovným k tomuto jednání dne 24. 6. 2026 ve výši 2 562 Kč (cesta Jihlava-Olomouc a zpět, tj. 328 km osobním vozem Volkswagen AC Combi, reg. zn. 7J2 7043, při průměrné spotřebě nafty 4,3 l na 100 km, ceně nafty 44,50 Kč za 1 litr a sazbě 5,90 Kč za 1 km podle vyhlášky č. 573/2025 ve znění účinném od 1. 6. 2026), což celkem činí částku 12 062 Kč, po navýšení o 21% DPH ve výši 2 533 Kč částku 14 595 Kč (výrok III.).

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku **je** přípustné dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Brně (§ 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2007).

Proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné (§ 236 odst. 1 ve spojení s § 237 až § 239 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2007).

Olomouc 30. června 2026

Mgr. Martin Hejda v. r.
předseda senátu